

A Szentlélek követelményei

„És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonosszággal együtt. Viszont legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.” Ef 4,30-32

Az első keresztyén közösségek abból születtek, hogy emberek megtapasztalták az Úr jelenvalóságát. Látták, hallották, észlelték és érezték. Valószínűtlen, hogy kétezer éven túl is megmaradó, emberek által alkotott közösség másképpen alapozható lenne, mint Isten jelenléte által. Erről szólt az első ígértetés, és ezt zengik ma is a pünkösdi bizonyosságtételek, amit Jeruzsálemben háromezren is átéltek: itt van Isten közöttünk! De ma élő keresztyénként valóban át is éljük, hogy közöttünk az Isten?

Amikor a világban oly sok a kételkedés, bizalmatlanság és ellenségeség uralkodik napjainkban, akkor inkább úgy érezzük, hogy távol van az Úr. Az ő távollétére utalhat az ember önmaga istenítése, a hiúság, ami annyi baj okozója, a megvásárolhatóság, hogy az embert a pénz vagy a vagyak irányítják. Ugyanígy az ellenségeskedés emberek, népek, vallások között, és még sok más.

Ilyen helyzetben mit ad nekünk a Szentlélek ma, mit ad Isten jelenvalósága közöttünk?

A Szentlélekben benne rejlik a lehetőség! Általa az ember előtt kinyílik az ajtó, amelyen át Isten világába lépünk és részesei lehetünk annak. Sokan szeretnének valami többnek a részeseivé válni a hétköznapi dolgokon túl, érdeklődnek a spirituális iránt, könyveket vesznek, előadásokat hallgatnak, videókat néznek, de Isten világa mégis zárva marad előttük. Mert „senki sem mehet az Atyához, csak én általam!” - mondja Jézus. A Szentlélek lehetőség, annak lehetősége, hogy elkezdjük Jézust követni, és ez által életünk teljesen újra alapozódik. Ő nélküle marad az irigység, az önzés és a gyanakvás, marad a régi élet, vele közösen pedig az ember átéli, hogy tényleg nem vagyunk egyedül, és nem vagyunk a harag és a kétségbeesés foglyai sem. Megtapasztaljuk az örömet, hogy ő jelen van az életünkben akkor is, amikor mások magányukkal küzdenek körülöttünk. Jelen van akkor is, amikor az orvosi rendelőben diagnózisra várunk, vagy betolnak minket a műtőbe, sőt jelen van akkor, amikor orvosilag már nincs semmi se-

gítség. Jelen van egy koporsó mellett állva is.

Milyen jó, hogy ez az új pünkösdi most erre emlékeztet minden embert: megnyílhatunk és megtapasztalhatjuk az Isten Szentlelkének jelenvalóságát.

De a Szentlélek követelményeket is támaszt felénk. Ez áll az ígében: meg ne szomorítsátok az Isten Szentlelkét! Mert az ember meg tudja szomorítani a Szentlelkét azzal, hogy úgy él a hétköznapiakban, mintha nem volna Isten. Azzal, hogy nem lát és nem hall semmi mást, csak saját magát, az ő igazát, az ő sérelmeit, az ő kisemmizettségét. Ezért a Szentlélek nem csak kinyíló ajtó, áldott lehetőség az ember előtt, hanem követelmény. Szentlélek nélkül maradunk befele forduló, gyanakvó és ellenségeskedő embereknek. Pedig a Lélek megszomorítása ritkán

tudatos tett. Leggyakrabban egyszerű köznapiság, az ember hitetlenné válása. Elhisszük, hogy úgysem megy, elhisszük, hogy kicsik vagyunk, elhisszük, hogy nem érdemes. Isten a Pünkösdi Lélek által újra eszünkbe akarja juttatni: „Kérjétek, és megadatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik nektek! Mert aki keres, mind talál, aki kér, az kap, és a zörgetőnek megnyitattik.”

Ha valóban behívtuk és tényleg beengedtük őt szívünkbe, akkor az ő jelenléte az üdv teljességének előízét adja nekünk. Azt ígéri, hogy ami most öröm, az egykor teljes örömmé lesz, ami most igazság, azon semmi folt nem lesz egykor, ami most szolgálat, az egykor az üdv teljességévé válik öbenne. Minden, ami most van, csak mintegy előíz, utalás csupán arra, ami teljes. Most rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás, de egykor eljön a teljesség, és akkor úgy ismerünk majd, ahogy minket is megismert az Isten. Most tükör által, homályosan látunk, akkor pedig színről-színre. Ez a pünkösdi is azért adatott nekünk, hogy a mennyeit, a teljeset reméljük általa, amikor majd mindnyájan az Úrral leszünk. Mindenkinek áldott Pünkösdi ünnepeket!

Szénási Szilárd, esperes

Nyírmihálydi református temploma

Áldott pünkösdi ünnepet!

Elhívott vagyok! És akkor...?(!)

„Jőjjetek utánam, és emberhalászokká teszek benneteket.” (Mk 1, 17b.)

Ez a mondat egy eléggé közismert bibliai idézet, amikor is Jézus elhívja első tanítványait. A történetet mind a négy evangélistánál olvashatjuk. Aki látta a „Jézus élete” c. filmet, az gondolom észrevette, hogy a filmnek ezen részét valószínűleg a Lukács evangéliuma alapján készítették, ahol részletesen leírja, Jézus hogyan töltötte meg a hajókat hallal és hívta el tanítványait (Lk 5, 1-11: *Péter halfogása*).

Viszont mi most az elhívás történetek bármelyikét alapul vehetjük, ugyanis azt írják az evangélisták, hogy „*mihelyt meglátták*”, „*mindent otthagya*”, „*azonnal*” követték őt. Ezt az ígerészt a Bibliaolvasó vezérfonal alapján, április folyamán olvashattuk, és az igemagyarázó is nagyon jól rámutatott, hogy ezzel az elhívással Jézus hogyan szabadítja meg az embereket a különféle megkötöttségekből, és ezáltal hogyan szabadítja fel őket a szeretetre, megbocsátásra, bűnbánatra... Azt is leírja, hogy Jézus egyszerű embereket hívott el, és kegyelem által tette őket különlegessé.

Amikor olvassuk a napi Igét, szerintem, akarva akaratlanul, megpróbáljuk az olvasottakat kivetíteni saját, vagy a környezetünkben élők életére, megpróbáljuk kapcsolatba hozni valamivel, amit aznap megéltünk, láttunk, hallottunk, éreztünk. S amennyire azt szokták mondani, hogy ne úgy olvasd a Bibliát, mint a napi horoszkópot, azért talán nem rossz, ha „összehasonlítjuk” a megéltet a megélhetővel. Gondolok itt arra, hogy számos olyan élethelyzet adódhat a mindennapokban, amikor talán nem úgy viselkedünk, mint azt a Szentírás szavai tanácsolják, s ilyenkor elgondolkodhatunk azon, de jó lett volna, ha ezt hamarabb kapjuk kézhez. Ezért látom jónak azt, hogy a napi Igét akár reggel és este is olvassuk el, és lehet, hogy második olvasásra teljesen mást „látunk majd bele”, mint első alkalommal. Ez kicsit olyan, mint egy igehirdetés előtti felkészülés, amikor többször elolvasom az adott igeszakaszt és próbálom elemezni a szavakat, azok hátterét, jelentését, a szavakat a teljes kontextusukban, de mégis részleteiben. Elolvassuk akár a történelmi-, földrajzi hátteret, összehasonlítjuk azokkal az ige-helyekkel, amelyek a lábjegyzetben szerepelnek, s megpróbálunk egy teljes ké-

pet alkotni az adott bibliai szakasszal kapcsolatosan.

Velem is megtörtént már az, hogy elolvastam a napi Igét, és gondoltam, ez nagyon jó alapja lesz a következő prédikációmnak. Viszont nem volt akkor épp időm leülni és leírni a gondolataimat, pedig akkor épp rengeteg „ötletem” támadt, s amikor időm engedte, leültem, újra elolvastam és teljesen más került a papírra, mint amit előzőleg elgondoltam... Tehát az ember, ha valóban hiteles üzenetet akar átadni más(ok)nak, akkor azt kénytelen lesz legalább részben saját érzései, saját hite és meggyőződése alapján megfogalmazni, belülről meríteni. Mint az én írásaimból megszokhattátok, én szinte mindig saját tapasztalataim alapján alkotok véleményt, vagy épp az alapján, amit megélttem családomon, ba-

rati kapcsolataimon belül, vagy akár a „külvilággal” való találkozás során. Ezt a fajta „gondolkodásmódot” már otthon megtanultam, amikor is édesapám rendszeresen „kipredikálta” anyukámat és engem is, melynek színes skálájú következményei voltak a vasárnapi ebéd során, viszont számomra ez mindig egy nagyon szimpatikus és követendő példa volt, hiszen ez által sok minden kiderül a prédikátorról és a hallgatóságról is. Voltak, akik pont ezért nem jöttek templomba, mert a tiszteletes volt szíves „kipredikálni” – hallottuk vissza, mint azt egy falun belül ugye visszahallani, s én elsőkézből tudtam meg, hogy édesapám szavai nem arra a személyre irányultak, aki „megsértődött”, hanem talán csak egy „véletlen” egybeesés. Véletlenek márpedig nincsenek! Ezzel azt szeretném mondani, hogy a „megszólításnak” számtalan módja, fajtája van, csak meg kell tanulnunk hallgatni lelki szemeinkre és füle-

inkre, nem engedve az ördög csábításának.

Nekem van egy olyan, talán mondhatni, hitben megélt belső érzésem, mely szerint a jó Isten folyamatosan próbálkozik a mi elhívásunkkal. Ezt azért gondolom így, mert az ember akármennyire is akar jó lenni, nagyon sokszor nem sikerül, viszont újrapróbálkozik... s amíg ez az újrapróbálkozás tart, addig újabb és újabb lehetőséget kapunk a kegyelemből, hit által való megigazulásra. A mi Urunk naponként igyekszik formálni bennünket, hívogat a Vele való közösségre, mely hívásra mi sokszor sokféle választ adunk. Miket is szoktunk mondani? Gondoljuk csak végig... Amikor szól a harang, hívogat a gyülekezeti közösségre... Mindig fogadjuk a hívást? Vagy mit szoktunk válaszolni? Szoktunk válaszolni? Végig gondoljuk a válaszuk jelentésének mélységét? Pedig milyen áldott dolog az, hogy van harang, mely megszólal(hat), van gyülekezeti közösség, ahova elmehe-
tek, van lelkipásztor, aki csak mi éretünk készül fel a prédikációra, s van a jó Isten, aki minden alkalommal vár bennünket, hogy lelki megnyugvást nyújtson, válaszokat adjon kérdéseinkre, megkérdőjelezze, amit meg kell, s feltöltse bensőnk a soron következő nehéz napok előtt... Élünk ezzel a lehetőséggel? Adunk esélyt saját magunk-, családuk-, gyermekeink számára, hogy emberhalászokká tegyen bennünket az Úr? Szeretnénk egyek lenni az Ő elhívottai közül? Szeretnénk, hogy kivételesen szeressen, óvjon, védelmezzen, őrizzen, segítsen, meghallgasson bennünket a mi Mindenható Atyánk? Ha igen, akkor vegyük végre komolyan azt, hogy milyen hatalmas áldás az, hogy a jó Isten bennünket akar elhívni. Engem, parányi csöppséget a hatalmas emberi tömegben, hogy talán általam legyenek még többen tagjai az Ő szent egyháznak.

A Márk evangéliumát, ha tovább olvassuk, a következő történet a tisztátalan lélek kiűzése (Mk 1, 21-28). Itt világosan le van írva, hogy a gonosz lélek tudja, ki csoda Jézus és amint lázítani kezdené a jelenlétüket, Jézus ráparancsol, az pedig elhagyja az emberi testet. Engedelmeskedik neki, pedig ő a gonosz. Ha pedig a tisztátalan lélek hallgat Jézus szavára, hogyan is ne hallgatnánk mi, az Ő hívei

az Ő elhívására? Lehet, hogy kicsit erős a hasonlat, viszont az is elég kegyetlen dolog, hogy milyen közömbösséggel viseltünk sokszor az Ő elhívása iránt.

Kedves Testvérem! Minden új nap egy újabb lehetőség arra, hogy kezded vedd a Szentírást és lelkileg épülj általa. Minden újabb harangszó lehetőség arra, hogy félre tedd makacsságodat és büsz-

keségedet, s elmenj az Úr házába, a számmodra is elkészített üzenetért. Minden élethelyzet a mindennapokban egy új kihívás és megoldásra váró új feladat, mely által előbbre juthatsz, vagy épp felocsúdhatsz, esetleg saját példán másoknak utat mutass... Vegyük ezt a küldetést komolyan, hiszen ez mindannyiunknak személyesen szól. Neked is és nekem is. Ad-

jon számunkra az Úr minden napon megújuló hitet, reménységet, alázatot, nyitott szemeket és füleket, tenni akaró kezeket és szeretettel teli szívet, buzgó lelket, hogy elfoglaljuk az Ő gyülekezetében a számunkra előre elkészített helyet, felvállalva és végezve a személyre szabott hivatásunkat. Úgy legyen.

Csoma Annamária

Kinek számít az életed?

Ha jól belegondolsz, sokan figyelnek rád. Szem előtt vagy. Munkahelyen, családban, alkalmi találkozások során, közösségben. Rövidebb-hosszabb beszélgetések során.

Van, hogy csak belebotlasz valakibe. Talán csak pár sietős pillanatra, de az is lehet, hogy hosszasan elidőztök egymás társaságában. Mert érzed, hogy egy hullámhosszon vagytok. Mert ott és akkor tudod, hogy ez most egy kegyelmi alkalom. Amit használni kell és megélni. Olyan dolgokról beszélni, amit csak vele lehet, mert van valami láthatatlan összekötő kapocs.

Például a múlt. Az együtt megélt idő. Az emlékek. Amikor még... És még annyi minden. És, ha mindezt elkezded mesélni, több oldalról megközelíteni, arra valóban nem elég néhány sietős, óránézegetős pillanat.

Olyan ez, mint valami közös időutazás. A hátunk mögé vetünk, elfeledünk, kikapszolunk minden zavaró tényezőt és csak mondjuk és mondjuk, és időnként önfeledten nevetünk, de persze az is lehet, hogy időnként a könnyeinket töröljük a szemünk sarkából.

És a másik érti. Hogyne értené! Hiszen ott volt! Velem ült a padban, együtt bóklásztunk haza óvodából, iskolából. Sokszor csak úgy, szótlánul, unottan, fél-szavakból is értve egymást. Máskor meg izgatottan terveztünk valami nagy világ-megváltó eseményt. Ahol majd mi...

Aztán persze, hazaérve, megebédelve, a fáradtságtól elkókadva el is illantak ezek a buzgó gondolatok. Másnap már eszünkbe sem jutottak. És megint csak mentünk, bóklásztunk csendben, unot-

tan, a környezetünket figyelve.

Ma már zömében új ismerősök vesznek körül. Furcsállod, hogy most mindenki letegez, de tudod, hogy most ez a trendi. Mintha visszatértünk volna az iskolapadba.

Furcsállod, mert régebben még kellett egy kis idő ahhoz, hogy tegezésre válts. Egy kis idő, bizalom, ismeretség, közeledés. Ma meg a vadidegen is elég áll és azt mondja: na, helló!

Te meg nem érted, nézel rá, mint borjú az új kapura, és reflexből azt mondd: jó napot kívánok! Mire a másik illedelmesen magázásra vált. Hm, milyen fur-

csa, visszatérő gondolat, hogy azokat tisztelem leginkább, akikkel, akár évek távlatában is, magázódom. Mint az egykori főiskolai tanárral, aki rég felajánlotta ugyan a pertut, de akkor szemérmesen kihátráltál a lehetőség mögül, most

meg már jó úgy, ahogy van.

Napi szinten oly sok benyomás, hangulat, kommunikációs eszköz ér utol. Azt hisszük, hogy körülöttünk forog a Nap és a Hold. Aztán jön valaki, egy ismert médiaszemélyiség és azt mondja: egy kicsit gondolj már bele, hogy kinek számítasz.

Úgy, igazán. A valóságban, a mindennapokban, a percekben és órákban. Napról napra. A szűrke hétköznapiakon. Az utálatos hétfőkön és a jóleső hétfévkén.

Annak, aki rád ír egy rövid üzenetet? Akivel összefutsz és udvariasan megkérdezik egymást, hogy van a család? Aki többé-kevésbé követi a virtuális tevékenységedet és hűségesen hozzászól, lájkol?

Szóval, kinek számítasz? Mindezen túl. Reggel, napközben és este, és igen,

még éjszaka is. Ki az, aki a szívében, a lelkében hordoz téged? Egy-egy imádságra és ölelésre is. Mert te vagy neki a...

Van egy, két, három vagy akár ennél is több név, akit le tudsz írni válaszként? Akiknek az arca megjelenik előtted. Akik nélkül nem kelne fel neked a nap, akik nélkül nem lennél az, aki.

Kinek számít az életed?

Nekik, annak az egy, két, három vagy több személynek számítasz igazán. Ma, amíg vagy és utána is, mindig.

Fábián Tibor

BIBLIAOLVASÓ

vezérfonál

Június

1. Cs.	2Krn 14	Mk 11,27-33
2. P.	2Krn 15	Mk 12,1-17
3. Sz.	2Krn 16	Mk 12,18-27
4. V.	2Krn 17	Mk 12,28-34
5. H.	2Krn 18,1-27	Mk 12,35-44
6. K.	2Krn 18,28-34	Mk 13,1-20
7. Sz.	2Krn 19	Mk 13,21-37
8. Cs.	2Krn 20,1-19	Mk 14,1-11
9. P.	2Krn 20,20-37	Mk 14,12-25
10. Sz.	2Krn 21,1-11	Mk 14,26-42
11. V.	2Krn 21,12-20	Mk 14,43-52
12. H.	2Krn 22	Mk 14,53-65
13. K.	2Krn 23,1-15	Mk 14,66-72
14. Sz.	2Krn 23,16-21	Mk 15,1-19
15. Cs.	2Krn 24,1-14	Mk 15,20-32
16. P.	2Krn 24,15-27	Mk 15,33-41
17. Sz.	2Krn 25,1-16	Mk 15,42-47
18. V.	2Krn 25,17-28	Mk 16,1-8
19. H.	2Krn 26,1-15	Mk 16,9-20
20. K.	2Krn 26,16-23	1Thessz 1
21. Sz.	2Krn 27	1Thessz 2,1-12
22. Cs.	2Krn 28	1Thessz 2,13-16
23. P.	2Krn 29	1Thessz 2,17-20
24. Sz.	2Krn 30	1Thessz 3,1-8
25. V.	2Krn 31	1Thessz 3,9-13
26. H.	2Krn 32	1Thessz 4,1-8
27. K.	2Krn 33	1Thessz 4,9-12
28. Sz.	2Krn 34	1Thessz 4,13-18
29. Cs.	2Krn 35	1Thessz 5,1-11
30. P.	2Krn 36	1Thessz 5,12-28

Gyülekezeteink

Életéből

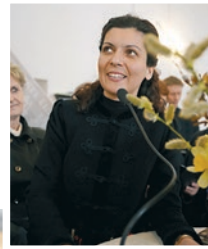
Virágvasárnapi kórustalálkozó Kisgéresben

„Semmi nem idéz meg úgy egy emléket, ahogy egy illat.” Victor Hugo. Nt. Kendi Csaba esperes sok emléket idézet fel azon istentiszteleten igehirdetésében, amikor is Kisgéresben hét csoport dicsőítette az Urat virágvasárnap délutánján. Az is megérintett minket az igehirdetés szolgálatában, hogy nem elég idézni Jézus szavait, de illatozni kell, tovább kell adni a jó illatot, nem szagos keresztyénnek, hanem illatosnak kell lenni a világunkban. Az énekkarok szolgálata által pedig valóban megidéztük együtt, közösen a nagyhét, első húsvét emlékét a szívünkben, a hitünkben. Jó illatú énekcsokokkal szolgált a

BUCKA BAND és KARCSA-PARTI zenekar, KISCIKE gyermek Citerazenekar, KISGÉRESI, KISKÖVESDI, PERBENYIKI és ÖRÖSI Református Énekkarok. Nem pusztán elbódultunk, de valóban elmerültünk a zeneszámok és énekek hallgatása közben Krisztus szeretetében. Ez is volt a cél. Jó volt együtt dicsőítve az Urat belépni a nagyhétbe. Hisszük, hogy a húsvéti történetben elmélyültebbé, a jó hírtől illatosabbá vált az ünnepük azoknak, akik részt vettek ezen az alkalmon.

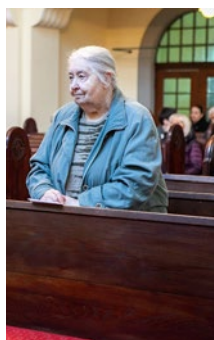
„Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére...” 2 Kor 2, 15

Blanár Gabriella

Mily nagy az Isten kegyelme....

A böjti rendhagyó alkalmaink között szerepelt a Cantate Domino kórus szolgálata a Pozsonyi Református Templomban 2023. március 26-án. A kórus a közeli Jókán tartotta tavaszi összpontosítását, és a végén templomunkban tettek bizonysgot az Úr jóságáról. Az igehirdetés szolgálatát e sorok írója végezte a Péld 27,19 alapján. Jó volt megállni és a lelki próbák alatt meglátni, hogy hogyan válik Jézus

vigasszá, életté, reménységgé és bátorsággá olyan ember életében is mint Arimátiai József volt. (Lk 23,50-56) Hűséges Megváltónk megnyílik mindenki előtt, akinek a szívében visszatükröződik az Ő szeretete és hűsége. Minden ember csak Jézus szeretete által lehet csupa-szív élő személy.

Ezen az istentiszteleten köszöntöttük jubiláns testvéreinket: Mafo szül. Laposa Ibolya, Végh Dániel és Cséfalvay Dániel

testvéreinket, akiket ének-szóval a kórus is köszöntött Máté János karnagy utolsó szerzeményével a 103. és 91. zsoltár feldolgozásával.

A gyülekezet közössége hitéről a 134. zsoltár verseivel tett vallást amellet az Úr mellett, Aki megáldja népét a Sionról kegyelmesen.

Buza Zsolt

Péter életéből vizsgáztak a bibliaismereti vetélkedő résztvevői

A Zempléni Református Egyházme-gyében a nagyobb, több gyülekezetet érintő alkalmak megszervezését egy-egy egyházközség vállalja magára, amiből adódóan vannak rendezvények, amik már évek óta ugyanabban a gyülekezet-

ben kerülnek megrendezésre. Ilyen az egyházmegyei szavalóverseny, amelynek helyszíne másfél évtizede Kiskövesd. Így lett a presbiteri délután helyszíne Kiskövesd, vagy több éven keresztül az egyházmegyei házastársi délutánnak az örösi gyülekezet volt a házigazdája. Mindemellett persze vannak olyan egyházmegyei rendezvények is, amik alkalomról-alkalomra máshol kerülnek megrendezésre, így más-más közösség vállalja a szervező és így a házigazda szerepét.

A királyhelmeci református gyülekezet az egyházmegyei bibliaismereti vetélkedő megszervezését 2008-ban vállalta először magára, s azóta éves rendszerességgel hívogatjuk az egyházmegye gyülekezeteiben lévő gyerekeket, 2017. óta pedig már a felnőtteket is a Biblia alaposabb tanulmányozására, megismerésére és tudásukról való számadásra. Elmondható, hogy akik egykor gyerekként vettek részt a vetélkedőn, azok ma már a felnőttek között szerepelhetnek, de az évek előrehaladtával az is megtörténhet, hogy az egykori gyermeknek már a saját gyermeke készülhet a megmérettetésre. Mindezen hála okot adó tények mellett látjuk a gyülekeze-

tekben és a társadalomban végbemenő változásokat is. A vetélkedő kapcsán is érzékeljük a kisebb gyermeklétszámot a gyülekezetekben, vagy a gyerekek tanulási szokásainak a megváltozását. A felnőttek számára meghirdetett vetélkedőre nem csökkent az érdeklődés, ami örömdetes, de a királyhalmeci gyülekezeti otthon még ez évben sem volt kicsi az érkezők befogadására.

A 2023-as egyházmegyei bibliaismereti vetélkedő témája Péter apostol volt, azaz Jézus első tanítványának életét, annak Bibliában megtalálható részeit ismerték meg még jobban a vetélkedőre készülő gyerekek és felnőttek. A gyerekek számonkérése március 25-én volt. Az egyházmegye gyülekezeteiből érkező gyerekeket Molnár Éva helyi lelkész-nő köszöntötte, majd Böszörményi Tamás nagykövesdi lelképásztor igei üzenetével bátorította a számadás előtt. Volt is szükség a biztatásra, mivel az iskolai berögződés, a felmérés előtti izgalom – kiváltképpen a nagyobb gyerekeken – érezhető volt, de a közös találkozás, viccelődés és a feladatlapok láttán ez

láthatóan szertefoszlott. A papír alapú felmérést követő kiértékelés után örömmel vették át az elismerő okleveleket és tárgynyerményeket a csapatok.

A felnőttek számonkérésére másnap, március utolsó vasárnapján került sor. Örömdetes volt látni, ahogy a különböző helyről érkezők régi ismerősökként köszöntötték egymást, s ennél már csak annak örülhettek jobban az alkalom szervezői, hogy új arcok és új csapatok is megjelentek az idei bibliaismereti vetélkedőn. Igei gondolatait Kiss Miklós örösi lelképásztor osztotta meg a jelenlévőkkel, de új ének tanulására is volt alkalom

a megmérettetés előtt. Látható módon, a felnőttek is jól érezték magukat, de beszámolóik alapján ez nem csak a verseny délutánjára, de az egész, több hetes fel-

készülési időszakra is igaz volt. Ez is alátámasztja azt, hogy a versenynap csak egy jutalom, ahogyan az elismerő oklevél, vagy a tárgynyermény is, de a hangsúly mindenkor a vetélkedőre készülés folyamatán, a kiscsoportok együttlétén, s így egymás hitének erősítésén van. Azért, hogy ez megvalósulhatott és sokak ismerete ilyen módon gyarapodhatott, Istené legyen a hála.

Molnár István

Határtalanul!

“Magyar történelmünk szóval és zenével” címmel a budapesti Hunyadi Mátyás Általános Iskola tanulói 2023. április 4-én egy szép, értékes előadással ajándékoztak meg bennünket, bátorkesziet, akik a “Határtalanul!” program keretében felvidéki körúton voltak, s a Fireszke Gyermek-, Ifjúsági és Konferenciaközpontban szálltak meg.

A csoport a „Határtalanul!” utakra mindig készül műsorral vendéglátói számára.

A Határtalanul Program célja a magyar-magyar kapcsolatok építése, személyes kapcsolatok kialakítása, elmélyítése. En-

nek tettek eleget a hozzánk látogató csoport tagjai. Negyvenperces műsoruk témája „a magyar történelem kiemelt eseményei korabeli forrásokkal, dalokkal” volt. A program keretében magyarországi iskolák tanulói a magyar állam támogatásával osztálykiránduláson vesznek részt a szomszédos országok magyar lakta területein, így személyes tapasztalásokat szereznek a külhoni magyarságról. Hatnapos felvidéki tanulmányútjuk során az első három napot Kassán és vidékén töltötték, majd Bátorkeszire érkeztek, s a program során Nyitra, Garamszentbenedek, Zoboralja, Alsóbodok, Nagyszombat, Komárom nevezetességeit ismerhették meg.

A templomi, gyülekezeti közösségben gyermekek és felnőttek együtt örülünk szolgálatuknak, hiszen az elhangzott kordokumentumok, zenés énekek, történetek által hitünk, kultúránk, történelmünk ismerete mélyült el, s örömd volt látni a mintegy 40 szereplő tanuló lelkes műsorát. A templomban jelen lévő gyerekeket saját készítésű, nemzeti színű karkötővel ajándékozták meg, de a budapesti gyerekek sem távoztak tőlünk üres kézzel. Istené legyen ezért az alkalomért is a dicsőség!

Czinke Tímea

Passiós imaséta a KÖVESHEGYEN 2023 Húsvétján

Azért, hogy a húsvétnek mélysége is legyen, imasétát készítettünk nagyhétre, amit a Köves-hegyen járhatott végig minden imádságos lelkületű testvér. Mindezt a mi gyönyörű vidékünkön, kicsi, de nekünk nagyon fontos hegyünkön, és völgyünkben. Épp úgy, ahogy életünket is éljük, egyszer felfele tartva, másszor lefelé menet, de mindig Istennel, hűséges Útitársunkkal. 12 festett kazettát helyeztünk el a Köves-hegyen, mind-egyiken szimbólumok, ígérések, és egy pár soros üzenet látható, olvasható. Az út mindössze 2 km, 30-40 perc alatt megtehető volt. Vihettük magunkkal akár a Bibliánkat is, ugyanis mindegyik táblán van egy ígérés, amit el lehet olvasni az üzenet előtt. De az üzenetek önmagában is megszólíthatnak minket. Minden bodrogközinek ajánlottuk a sétát, nemcsak a géresieknek. Csoportosan, gyerekekkel, illetve

magányosan is bejárható volt az útvonal kényelmes cipőben. Sokan meg is tették, több száz kavics került tenyerébe, ami része volt az imasétának. A táblák április 4-11 között voltak lát-

hatóak. Jézus keresztútjához nem hasonlítható, de a nagyhét hétfőjén a homokviharban nem volt könnyű konfirmándusokkal kihelyezni a táblákat. Ez is nagy élmény volt a számunkra nagyhéten, maga a kivitelezés. Hála az Úrnak széllel, a hóval is dacoltak a táblák is, és igen sokaknak sikerült végigjárni ezt az utat, volt, aki többször is megtette, a rossz idő ellenére. Nagyon köszönjük Paholics Ildikónak, hogy megtalálta a méltó ösvényt, emelkedőket és völgyeket, ahol elhelyezhettük a táblákat. A teremtett világ is Róla beszél, nemcsak a táblák! „Velem vándorol utamon Jézus, bár az út néha oly nehéz...”

Blanár Gabriella

Megemlékezés ft. Balogh Elemér sírjánál Pozsonyban

A Pozsonyi Református Egyházközség közössége 2023. április 16-án emlékezett meg templomépítő lelkipásztoráról, ft. Balogh Elemérről, aki 85 éve hunyt el 1938-ban Pozsonyban. A megemlékezés a Kecse kapui temetőben zajlott, ahol a gyülekezet lekipásztora szolgált a Mk 1,9-11 alapján kiemelve, hogy „Isten Báránya, Aki elveszi a világ bűneit (Jn 1,29)!” megkeresztelésével a Jordánban bizonyította, hogy Ő a mi sorsunk. (Wilhelm Busch) Ő nem állt távol attól a tömegtől, amelyik a bűnök bocsánatára keresztekedik meg, sőt közösséget vállalt velük. Ő, Aki büntelen, azt mondja, itt vagyok. Odajárul, ahol János hirdeti „a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára (Mk 1,4).” Belép a Jordánba velünk együtt. Belép a bűnös életünkbe. Belép a büntelen. A skót miszionáriusok éppen ezt hirdették, hogy a

bűnös világnak szüksége van a Büntelen, az Igaz szolgálatára. Balogh Elemér Skóciában Edinburghban, majd Budapesten a missziós gyülekezetben, végül Pozsonyban hirdette ennek a valóságát nemcsak a szószéken, hanem teljes élet-példával. Megismerte és másokkal is

megismertette Krisztust teljes valóságában. Az életünk ugyanis egészen Krisztus-prédikálás kell, hogy legyen. Felülről jövő küldetés ez, mint Jézusé. A Szentlélek által elpecsételt küldetés, mint Jézusé. Az Ő története nem egy egyszerű történet. Az Ő tanítása, az Ő csele-

kedetei nem várt gyógyulást és változást eredményeznek. Jézus más. Jézus teljesen más. Jézus egészen más. Jézus merőben eltér attól, amit vártunk és várunk. De a nép nem tudta, hogy Ő az. Márk nekünk elárulja, hogy kicsoda Ő, de a galileaiaknak nem. Tehát a Messiás más, mint amit vártak és reméltek. Keresztelő János, a farizeusok, a nagytanács, mindenki várta a Messiást. Karnyújtásra van, itt van és mintha itt sem lenne. Végül keresztre feszítik. Szép felállított tükör, mit mond az Atya a megnyílt égen keresztül és mint cselekszik az ember, amikor a kárpit kettéhasadt. Ő, ember: Isten által élénk állított tükör. Kicsoda a Messiás? A szakadozott égboltból hangzik a mennyei üzenet. Ami megnyílt és amit üzent, az a valóság. Isten Fia itt a földön. Isten Fia a mennyben. A mennyei hang nyilvánvaló üzenettel érkezik. Jelzi, hogy Jézus szeretett Fia az Atyának. Isten maga ra-

gaszkodik ahhoz, hogy Fia mit fog a földön véghez vinni. A galileai út a kereszt útja. A Jordán a vízváltó. Mindenütt hirdeti majd Isten országát, megy és szolgálja népét. Városról városra, faluról falura. Isten ezzel a kijelentéssel kifejezi azt is, hogy Jézus végső célja Jeruzsálem. Isten nagyon jól tudja, hogy Fia halála mindenkinek életet szerez. Itt Jézus van megszólítva: „Fiam vagy te, ma nemzettek Téged.” (ld. Zsolt 2) Fiam vagy! Szeretett Fiam, el ne feledd. A szolgálat az szolgálat. Három nap alatt testben építi fel azt a lelki templomot, amibe lelki kövekként építi be azokat a hús-vér templomokat, akik elfogadták áldozatát. Isten szenvedő szolgálja Ő, az Atya szere-

tett Fia, nem pedig a júdeai király trónra emelésének a fültanúi vagyunk. Jézus a Názáreti. Jézus Galileából, és mégis Jézus Isten Fia az emberek között. Drága testvérem! Minden élet egyedi, de minden élet küldetés, de csakis Jézus által. Általa látjuk, Vele tapasztaljuk, Őbenne éljük meg, hogy mit jelent a szolgálat. Hogyan olvasod majd Márk evangéliumát a ránk következő időszakban? Hogyan? A hit bizonyágtétele: Jézus az Isten Fia Megváltó. Nem főszereplő az evangéliumban, hanem életünk Megváltója. „Ez az ember Isten Fia volt (Mk 15,39)!” A pogány százados felismerte, amikor a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt. Balogh Elemér, a Po-

zsonyi Magyar Református Egyházközség templomépítő lelkipásztora felismerte, mert akkor nem állna síremlékén Pál apostol azon bizonyágtétele: „A szeretet soha el nem múlik (IKor 13,8).”

Ez alkalomból a lelkipásztor a Pozsonyi Fővárosi Levéltár munkatársaival egy fotóalbumot készített korabeli képekkel a 20. századból, amelyek a pozsonyi templomot, valamint a Kálvin házat örökítik meg. A tárlat megtekinthető 2023. május 1-jéig a templomban. Az el nem múlt szeretet pecsételje el mindannyiunk szolgálatát Pozsonytól egészen Nagyszelmencig.

Buza Zsolt

Tany templomában köszönt el a család és a harminc főnyi lelkészi közösség Csémy Lajos László professzor úrtól, aki 1954 és 1993 között a felvidéki magyar református lelkészképzés nagy tudású egyénisége volt. Életéért és szolgálataért legyen áldott az Úr neve! A családtagok és lelkészek egy csoportja Csémy professzor sírjánál. Foto: Csoma L

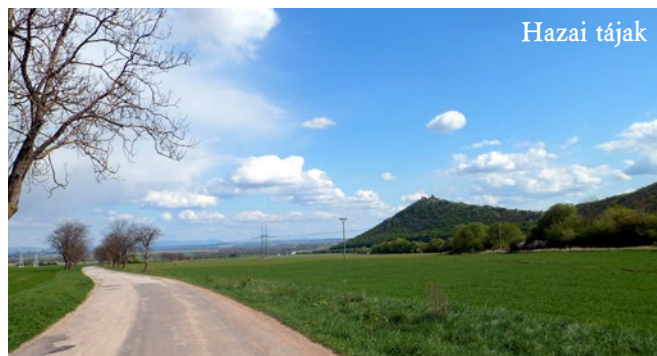
Levert szabadságharcok és keresztrefeszítések után

„... most majd megmutathatod, ki vagy: derék ősökhez méltó, vagy hitvány utód.” (Szophoklész)

Fellázkodtak, leverték őket, volt egy rakás hősi halott... Aztán mire mentek véle? – de sokszor hallom, olvasom ezeket a hazugságra csábító kijelentéseket. Ám mégis, el kell magyaráznunk, mert a hallgatás helyeslés lenne, rossz példa és a romlottság terjedése.

Valóban, mire is mentek?! Ha csak annyira, hogy megtanították a gonosztevőket, tiszteljék a magyarokat, hogy legyen okuk félni és rettegni, ha a vesztünkre törnek! És példát mutatnak, főleg gyermekeiknek és az utókornak: jellemből, helytállásból, igazságérzetből. Ennyi is elég ok.

Valaha, jó harminc éve egy kollégám panaszkodott, hogy két korona egy liter tej, de az ő apja tehenet tart, kaszál, takar-

mányoz, fej, és ez talán háromszoros önköltséget is jelenthet, ami teljesen ésszerűtlen. Próbáltam az apja védelmére kelni, hogy mi most ezer vagy ezeröttszáz év múltán is itt vagyunk, azt

pont az ilyen ésszerűtlen, felfoghatatlan, „haszontalan” magatartásnak köszönhetjük. Ellenálltunk, amikor behódolhattunk volna, magyarok maradtunk, amikor más nyelven lehetett nagy karriert csinálni, templomba mentünk, amikor az iskolából vagy munkahelyről is kicsaptak miatta, és nem jelentettük fel a szomszédot vagy munkatársat, amikor még fizettek is érte. Csupa irracionális dacolás! Mert magyarnak maradni, Jézust követni, emberségesen élni irracionális. Vagyis értelmetlen és ésszerűtlen. „Kín volt itt mindig a dacnak legízesebb tápláléka!” – írta Ady. Sok-sok mégis, csakazértis vagy mégse, csakazért se! Önpusztítás ez, vagy éppen az ellenkezője: az élni-akarás?! Jelenlétünk minket igazol. Csak annyi a másokat felháborító és sértő bűnünk, hogy nem pusztultunk bele, megmaradtunk, magyarok maradtunk és keresztények. Persze nem veszteségek nélkül, ám egyelőre az elmúlt másfél évezred sírjaiban máig ható genetikai folytonosság van jelen az Kárpát-medence egész területén. Ez is elegendő ok, hogy utáljanak. Stendhal írta valahol: „eleget éltem ahhoz, hogy lássam: a másság gyűlöletet szül”.

Mindig azt akarják velünk elhitetni, hogy érdemtelenek vagyunk erre a földre. Már a 451-ben Galliában (a mai Párizstól keletre) Atillát úgy állítják be, hogy micsoda hatalmas vereséget szenvedett. Valóban nagyok voltak veszteségei, de ő maradt állva a csatatéren, az ő harcosai gyűjtötték be a hadizsákmányt, és néhány hónap múlva már Róma is meghódolt előtte. 907-ben napnyugaton kiadták a jelszót, hogy „a magyarok kiirtassanak” („*Decretum (...) ugos eliminandos esse*”), de a pozsonyi csatában olyan leckét kaptak magyarságismeretből, hogy közel egy évszázadig nem mertek a Kárpát-medence felé hadjáratot vezetni. Árpád ugyan halálos sebet kapott, de fiai az ő örökségét és példáját folytatták, mert látták a közvetlen példát és ismerték az ősök történelmét, a hagyományokat. Ám csak akkor van értelme a történelem ismeretének, csak akkor nyerünk belőle tapasztalatot, ha hiteles tényekre támaszkodunk: értékelve a sikert, tévedést és kudarcot egyaránt. Akkor tanulhatunk belőle, hogy megértsük valós helyzetünket, és megalapozzuk a lehetséges élni- és értelmes jövőt. Tanulság és tapasztalat: hagyomány, hit, szellemiség és életkedvet adó lélek kell a megtartáshoz, megmaradáshoz. Nem csupán fizikailag leírható táplálék. Annyi az állatnak is elég! Az a többlet kell, amit egy materialista szolgálélek soha nem bír felfogni.

Nevelésnek tűnik, hogy nekünk az egyetemen még vizsgáznunk is kellett olyan tantárgyból, hogy tudományos ateizmus. Ám az nem vicces, hanem szomorú valóság, hogy bár ezt a megnevezést már alig használják, de más köntösbe burkolva az istentagadás elárasztja a világot: sajtót, tömegtájékoztatót, könyvkiadást, politikát, közoktatást és kutatást. Mindezt olyan címszavak alatt, hogy baloldali, szocialista, liberális, tudomá-

nyos, demokrata, progresszív, haladó, materialista. És a szólásszabadság örve alatt nem csupán megengedett (vagy itt-ott már kötelező) az emberidegen eszmék és maszlagok terjesztése, hanem odáig fajult, hogy ha valaki az emberi alapértékek védelmében szembehelyezkedik ezekkel a tévtanokkal, akkor azt akár a szólásszabadság korlátozásának is minősíthetik. Ezt a közösségi háló nem is tagadja, mert éppen ilyen indokokkal tilt-

ja be vagy korlátozza a normalitást követelők oldalait. A nemzet-, család- és gyermekvédelem pl. „sérti a közösségi elveinket”. Micsoda álszent barbarizmus!

Mivé is lett a vén Európa öröksége?! Elveti, megtagadja, meggyalázza, elfűrészeli saját gyökereit. Nem kell a keresztény erkölcs, Jézus és a tízparancsolat. Nem kell a görög bölcsesség, amely emberséget, az emberi mértéket, testvériszeretetet, az istenek tiszteletét hordozza eposzai, dalai és drámái által. Ezek helyett pénzzel és hatalommal önkényesen szervezett „szabadságot, egyenlőséget és testvériséget” hirdet, amelyben minden ellenvélemény tilos! Szabad teret kap viszont az emberidegen fajtalanokodás, az aberrált lélekrombolás, az emberi alapértékek megkérdőjelezése, a bűn tisztelete: drog, eutanázia, nemi átalakítás, undorító LMBTQ propaganda, etnikai tisztogatás, fegyverszállítás. Micsoda gerincsorvasztó ragály! Ha ezt egy nagyhatalom pénzével, szervezeteivel és hivatalos állásfoglalásaival is támogatja, akkor mi a különbség Hitler vagy Sztálin diktatúrája és az USA leigázó

és kirekesztő terrorja között? – kérdezi az egyszerű polgár. S talán már ő is rájött, hogy nem sok, de nem mer szólni, mert letiltják, elvágják, lehetetlenné teszik.

A görög bölcsesség ideje lejárt, immár nem is kíváncsiak a tanulságaira, amikor a zsarnok Keronok jóhiszeműen azt gondolják, hogy helyesen járnak el, ha a megijesztett többséggel gyarló emberi törvényeket szavaztatnak meg akár az isteni rend hagyományai ellenében is. Ám ez már ennek a zsákutcába tévedt világnak az önfelszámolója. Tanulhatnának Szophoklészről, ha olvasnák és megértenék. Mert a helytelen felismerések rossz és veszélyes döntésekre vezetnek, ami ellen forradalom vagy lázadás tör ki, és a népharag söpri el a szemetet:

„Ha tud valamit valaki,
Mesteri bölcsét, újszerűt,
Van, ki a jóra, van, ki gonoszra tör vele.
Ki a földnek törvényeket ad,
Jogot, mit az isteni eskü véd,
Az a városban az első; de hazátlan,
Akinek jó, ami nem szép.
Tűzhelyemnél nincs helye,
Ne ossza meg tervét sem az velem, ki így cselekszik.”

(Szophoklész: *Antigoné*)

Mihályi Molnár László

Jelünk az úrban

Kárpát-haza

Emlékezz vissza....

XI. rész

A cseh nyelv mielőbbi elsajátítása érdekében cseh szobatársaink voltak, s eleinte komikus helyzetek is adódtak. Mivel az első hónapban magunknak

kellett biztosítanunk a reggelit, így a közeleli kifőzdében reggeliztem. Cseh iskoltársammal találkozáva megkérdezte: Byl si na snídani? Voltál reggelizni? Én magabiztosan válaszoltam: Ne, bol som na raňajky. Nem, reggelizni voltam. Viszont idővel egyre jobban megtanultam a cseh nyelvet, de nem igazán tudtam lépést tartani a latin nyelvtannal. Ez azt is jelentette, hogy esetleg problémám lesz a vizsgák alkalmával. A teológiai szeminárium teljesen nyitott volt. A kaputól saját kulcsa volt minden bentlakónak, és senki sem ellenőrizte ki mikor hova megy, vagy mikor érkezik haza. Ez teljes önállóságra nevelt, aminek persze megvoltak a maga kísértései. Elég ha csak Prága talán legismertebb sörözőjét, a „U fleku”-t emlitem, amely mintegy 200 méterre volt a szemináriumtól. Hála az Úrnak, egyik negyedéves diáktársam, néhai Szabó Sándor elmondta azoknak a történetét, akik nem tudtak ellenállni a kísértésnek, s nem fejezheték be tanulmányaikat. Tréfálkozva mondták, ha észreveszem, hogy nem tanulsz, bizony odanyomlak a székhöz, hogy tanulj. Igyekeztem komolyan venni figyelmeztetését. December elejétől már nem csak a megszokott tananyag elsajátítása volt a feladatunk, hanem a legációra való készülés is. Bár a latin továbbra is problémás volt, de örömmel töltött el, hogy szószékről hirdethetem Isten igéjét. Végül az első szemesztert sikerült befejeznem, s a második szemeszterben

újabb nyelv, a görög is része lett a tananyagának. A tanév, azaz a második szemeszter végén a vizsgák közül még mindig a latin jelentett gondot. A vizsga előtti napon Szőcs Kálmán volt az, aki két óra alatt sikeresen pótolta a nyelvtani hiányosságokat, s a vizsgán dicséretes osztályzatot kaptam. Az év végén egy aránylag nagy létszámú magyar évfolyam fejezte be tanulmányait, s az első évfolyamba csak Pándy Árpád érkezett. A második évfolyam ismét nyelvtanfo-

lyammal kezdődött, ezúttal az Ószövetség nyelvét, a hébert kezdtük megismerni. A görög mellett a héber betűk és írásjelek egy teljesen ismeretlen „világot” jelentettek. Heller professzor úr bátorított minket, hogy ez a magyar diákok számára könnyebb, mert a héber nyelvtan közelebb áll a magyarhoz, mint a szlávhoz. Ettől függetlenül keményen meg kellett dolgoznunk azért, hogy helytálljunk a vizsgán. Sajnos sikerült elszomorítanom őt, amikor a vizsga után azt mond-

ként dolgoztam Prága egyik jó nevű szállodájában, a Palace hotelben. Egy munkanap 12 órát jelentett. A munkanapokon sem maradtak el a fontos előadások, szemináriumok, mert a hotel tízpercnnyire volt a fakultás épületétől. Érdekes környezetet jelentett a szálloda világa, a sok nyugati vendéggel, és persze a szénfűtéses kazánok porával másfél emeletnyi mélységben az épület alatt. De ez is javamra vált. Ma a Palace Hotel ötcsillagos szálloda.

A legációk alkalmával ismerkedhettem a gyülekezetekkel. Igaz a karácsonyi és húsvéti alkalmak mindig népesebb gyülekezetet jelentettek, de áldott alkalmak voltak Bodroghöz és Ung-vidék gyülekezeteiben végzett ünnepi szolgálatok. Első legatusi igehirdetésem Leleszen volt, ahol néhai Lucskay András lelkipásztor az igehirdetés után megszívlelendő tanácsokat adott, amik javamra váltak. Őszinte, segítőkész szavai nagy hatással voltak rám, s közös szolgálati időnk alatt a kényes kérdéseket is teljes nyíltsággal tudtuk megbeszélni. Legyen áldott az emléke! Adódtak azonban bakik is. Karácsony második napján Bajánháza a kora esti szolgálatot már lázasan végeztem, s a prédikáció utolsó mondatát emlékezetből így sikerült mondani: és akkor várhatjuk Jézust félelem helyett örömmel nélkül! Azonnal javítani akartam szintén emlékezetből így: örömmel helyett félelem nélkül! Végül felolvastam a helyes verziót: félelem helyett örömmel. A harmadik évfolyam Prágában „vízválasztó” volt. Aki sikeresen befejezte, annak jó esélye volt, hogy elvégzi a teológiát. Mit is jelentett ez? Az első szakdolgozatot és 12 vizsgát, amelyekből néhány hat szemeszter tananyagát jelentette. Ezek közül a diákok nagy része az egyháztörténelem vizsgát tartotta a legnehezebbnek. Ezt igazából nem értettem, hisz Amadeo Molnár európai viszonylatban elismert történész volt a professzorunk, aki apai ágon a türelmi rendeletet követően Csehországban szolgáló magyar református lelkészek leszármazottja, anyai ágon pedig az olasz valdens örökség továbbvivője. A harmadik évfolyamban Isten kegyelmi ajándékainak sorát is jelentette számomra.

Cs.L.

-Folytatás következik-

Isten útja a legérdekesebb kaland

Tőlünk, magunktól semmilyen út nincs az Atya szerető kegyelmébe, mindent híd felrobbantottunk, viszont az Ő kegyelméből mindig van út felénk és ezt csodálatos megtapasztalni, mondja Rácz Ervin, lelkipásztor, generális direktor, akivel ifjúsági misszióról, a Krisztusban való örömről, médiaszolgáltatásról és a mai világkorszakról beszélgettünk.

Aki követi a szolgálatodat, tudja, hogy egyik szívügyed az ifjúsági misszió. A közelmúltban nagyon megragadt egy magyarországi ifjúsági lelkész nyilatkozata, aki elmondta, hogy pályája során minden szóba jöhető lehetőséget, eszközt, kutyút bevetett, ám végül rá kellett jönnie, hogy a fiatalokat nem az érdekli, hogy milyen hiper-szuper eszközöket használ, hanem egyszerűen Isten szeretetére, békeségnyújtó, tápláló Igéjére szomjaznak. Te hogyan látod, hogyan tapasztalod mindezt?

Az ifjúsági misszió számomra nagyon kedves feladat. Jutalmam, hogy tehetem. Mindenekelőtt a legfontosabb a feljük végzett szolgálatban az, hogy szeressem őket. Nem az ügyet, nem a száraz tant, amit átadok, hanem őket. Voltaképpen nem csak a saját szeretetemet kell átadnom, hanem Isten szeretete kell túlcsoorduljon rajtam feljük. Ezenkívül két meghatározó mondat lebeg előttem az ifjúsági misszióval kapcsolatban. Az egyik: a fiatalok az egyház jelene. Nemcsak jövője, hanem jelene, mert ha nem a jelene, akkor a jövője sem lesz. És ezt a véneknek (presbítereknek) is meg kell érteni, de a tapasztalat azt mutatja meg számomra, hogy vannak fiatalos vének, és vannak öregek fiatalok is. Stílusában is fiatalítani, folyamatosan újítani, reformálni kell az egyházat, és nem az ifjakat kell belekalapálni, erőltetni valamibe, ami számukra életidegen. Mindezt úgy, hogy a lényeg, az evangélium, megmaradjon!

A másik gondolat: bűn a fiatalokat az evangéliummal untatni. Nem az evangélium hirdetése bűn, hanem az untatás. Aki unalmasan éli, hallja meg az evangéliumot, unalmasan is adja át, aki azonban valóban megéli, érdekessé teszi, mert érdekelt, benne van, hovatovább élmény a számára. Az élménygenerációnak pedig meg kell látnia, hogy Isten útja a legérdekesebb kaland. Aki unja ezt az utat, az még nem kezdett el rajta járni. Nem tagadom, nagyon fárasztó az ifjúsági misszió, de aki még nem volt benne igazán, nem tudja, hogy miről maradt le.

Ahol nincsenek fiatalok a gyülekezetben, nagyon tudnak hiányozni. Ahol vannak, tudnak gondot is okozni, sokszor a „baj” van velük, de ilyen bajt kívánok sok gyülekezetnek! Végsősoron nagy öröm, ha vannak.

Sok megszólalásodból kitűnik, hogy nagyon fontos számodra a Krisztusban megtalált öröm, a dicsőítés. A mai ember gyakran visszakérdez: oly sok gond között, hogyan tudjak örvendezni? Mit válaszolsz a teherhordozók ellenvetéseire?

Erről azt hiszem órákat, napokat tudnék beszélni, mert valóban vesszőparipám, életigém az örök öröm: „Örüljete az Úrban mindenkor!” (Fil 4,4) És én is ismét mondom, untalan. Induljunk ki az alaptól: az evangélium jó hír, örömhír. Mi ennek az alapja? Jézus feltámadt és él! Nekem is örök életet adott! Ez überel, (bocsánat a kártyanyelvért, a konkurencia iratterjesztése) (nevet) felülír mindent! Ez akkor nem egy tőlem függetlenül történő dolog, ha az evangéliumot elhiszem, elfogadom. Ha pedig bennem van, akkor nem tudom komoran hirdetni sem. Tudom, hogy ez stílus kérdése is, de aki örömtelenül hirdet örömet, annak teljes joggal nem hiszik el.

Sokszor érvként hozzák fel nekem azt, hogy a mi magyar kultúránk nem ilyen. Bús magyarságunk szikkadt talaja lehúzza, beissza és sokszor látszat nélkül elnyeli ezt az örömet. De nem mi szoktuk azt mondani, hogy a mi kultúránk keresztyén kultúra? A kultúrának is van hatása keresztyénségünk megélésére, de nem a keresztyénségünk megélésének kellene inkább hatással lennie a kultúránkra? Bátran örülhet az a nemzet, amelyiket ennyi megpróbáltatáson átvetett a hite. Ahogy Bocskai István fejedelem szobra a reformáció genfi emlékművénél, úgy nemzete is emelt fővel állhat, ha az evangélium benne él.

No, de mindenkor örülni? Ez mégis mit jelent? Ezt, a gyülekezeteket szemlélve tudom igazán elmagyarázni. Sajnos még mindig vannak olyan közösségeink, ahol megszólalnak valakit, ha mosolyogni mer. Mert nem illik! Ez egy olyan jelen-

ség, ami hátborzongató, szerintem felháborító, sok templom megüresedésének okozója. Figyelem! Nem azt mondom, hogy állandóan vigyorogni kell, mint a vadalma. Azt mondom, hogy az a természetes, ha valaki örül. Ezt jelenti mindenkor örülni.

És ha valaki szomorú? Természetesen sokszor ilyen is van. Hát akkor óvatosan, szeretettel megkérdezem, érdeklődöm vagy egyszerűen átölelem, enyhítem fájdalmát. Feladatunk a gyülekezetben az, hogy szomorúságot örömmre fordítsunk, mégis sokszor fordítva ülünk a lovon. Olykor megkapom a komolytalan, a bohóc jelzőt. És ezt bátran vállalom. Isten bohóca vagyok, aki szintén sok megpróbáltatáson átment már és ezek által még jobban megerősödött bennem: „minden nyomorúságom ellenére csordultig vagyok örömmel.” (2Kor 7,4) Senki nem mondhatja, hogy én könnyen beszélek, de Isten nem azért adja a megpróbáltatásokat, hogy benne ragadjunk és közben sajnáltsuk magunkat, mártírkodjunk, és hűsködve mondjuk, hogy jajj be nehéz nekünk, mi mekkora keresztet cipelünk. „Akik Isten szeretik, minden a javukra szolgál.” (Róma 8,28a)

Amikor ezt a jót, ezt a fordulatot megtapasztaljuk, merjünk neki örülni! Igaz ehhez nekünk is fordulni kell, megfordulni, megtérni. Amikor benne vagyunk a pácban, akkor is tudjuk, hogy annak vége lesz, ha nem hamarabb, akkor a halálunk pillanatában. De akkor lesz egy születésnapunk is és egy akkora „party” (az evangélium nagy vacsorának írja, ez egy szabad fordítás) (nevet) fog akkor elkezdődni, amit alig várok. Ennek előízét már most érezhetem, minden nap közelebb vagyok hozzá és tudom, hogy a legjobb rész még hátravan. Nos, ez az oka a mégis öröme. Nekem ez komoly és fontos dolog, amit egyesek komolytalannak tartanak. De nem baj, nem sértődök meg rajta, mert örömöm a sértettségem fölött is áll.

És, ha már a számodra fontos dolgoknál tartunk, a keresztyén médiáról is szólnunk kell, melynek berkeiben évek óta írsz, fotózol, rádióműsört szerkesztesz, internetes oldalt vezetsz, de tévéztél is. Mit tapasztalsz, figyelnek-e még az emberek az egyházi sajtóra?

Meglepő dologgal kezdném. Én egy beszédhibás prédikátor vagyok. Ezt valamelyest korrigáltam, de nem tűnt el teljesen, ami nem is olyan nagy baj. Alázatban tart. A lényeg, hogy értsék azt, amit mondok, és úgy látom, hogy értik és érzékelik is. (nem a PH értékre gondolok) (nevet) Úgy gondolom az igazi beszédhiba az, ha valaki olyan magaslatról, magasságokból beszél, hogy azt nem értik, legfeljebb csak egyesek. Természetesen a minőség fontos, de annak legfontosabb része az érthetőség. Sajtómunkámban két Ige vezérel: „Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16) Nekünk hirdetni kell, mindig, mindenhol, hitelesen. Nem elég csak a világ sötétségét megállapítani, hanem a világosságot el kell vinni, akár még szavakkal is. Az üzenetnek át kell folynia rajtunk és azt tovább kell adni, nem elég, ha csak magunkat tápláljuk, okosítjuk vele. „Amit a sötétségben mondok nektek, azt a világosságban mondjátok el; amit fülbe súgva hallotok, azt a háztetőkről hirdessétek.” (Mt 10,27)

Nem magunkat képviseljük, de szerénykedés nélkül ki kell állni és mondani, írni, kommunikálni kell! Üzenetünk

van! Ha figyelnek, ha nem, nekünk mondani kell! Minél figyelemfelkeltőbb módon! A reformáció a sajtó nélkül nem lett volna sikeres. Ennek jegyében kezdtem már középiskolás koromban iskolaújságot szerkeszteni, a teológián rádiózni. Tizenhárom éve vagyok a szatmári egyházmegye sajtóreferense, a *refszatmar.eu* szerkesztője. Közel 600 rádióműsört szerkesztettem *HarangSzó Rádió* néven. A Szatmárnémeti-Szigetlanka Facebook oldalán az *IGEsziget* 350 alkalmon túl van; ez egy online bibliaóra, amit ezek követnek. *Világíts* néven több mint 50 TV-műsört is levezettem. A sajtó azonban soha nem helyettesíti a fizikai jelenlétet, legfeljebb felhívja a figyelmet arra, hogy találkozhattunk személyesen is. A betegágyakhoz el lehet juttatni ezáltal az evangéliumot, a diaszpórában élő magyarság egy kicsit itthon lehet ezáltal, és ez sokkal fontosabb annál, minthogy az bosszantson bennünket, hogy vannak olyanok is, akik otthon kényelmesen kávézgatva hallgatják meg az Igét, ahelyett, hogy eljőnnének a templomba. Ez az ő felelősségük. Mi azonban nem rejtegethjük az ágy alatt az égő gyertyát, mert felgyullad az ágy. Égnünk kell, hogy majd ne égjünk!

Az európai ember posztkeresztyén korszaka kapcsán állapította meg néhány Hegedűs Loránt egyetemalapító püspök: Soha nem hittek annyi mindenben az emberek, mióta semmiben sem hisznek. A hitetlenség korát a hiszékenység váltotta fel. Hogyan látod a mai világot és annak irányát? Vezet visszaút, az Atya szerető kegyelmébe?

Tőlünk, úgy érteve, hogy magunktól semmilyen út nincs az Atya szerető kegyelmébe, mindent hidat felrobbantottunk, viszont az Ő kegyelméből mindig van út felénk és ezt csodálatos megtapasztalni. Erre az útra kell rátalálni. A sokszínű, vagyis inkább kétszínű útról meg annyit, hogy az ember folyamatosan próbálkozik egy másik út felépítésével, amiről végül mindig kiderül, hogy bálványimádás útja. Véleményem szerint a mai világ egyáltalán nem rosszabb és nem is jobb, mint a tegnapi volt. Az ember gonosz volt és mindig kegyelemre szorult, ennek a gonoszságnak csak a módszerei változtak.

Minden tisztelem az ősöké, de a nosztalgikus múltbarévedésnek semmi értelme nincs. Pláne úgy, hogy tudjuk, az idő sokmindent megszépít, a salak az aljára kerül. A múltból tanulni kell, de nekünk ma van feladatunk, és az az Isten, aki megtartotta elődeinket, minket is megtart. Csak hinnünk kell benne. A világnak nagy szüksége van Istenre, ezt talán még konkrétabban látjuk az utóbbi években, a járvány ijesztő híre és a háború szelében méginkább megrettentek az emberek. Ne féljünk! Az összeesküvés elméletek semmi sem segítenek. Tájékozódni kell, figyelni Istenre és végig hinni abban, hogy nincs nagyobb Istennél. Senki és semmi! A posztkeresztyén korból így lehet poszt-krisztusi, azaz Krisztus után járók, krisztuskövetők kora. Mert csak Ő az Út. Élő, ma is megtalálható út. Ez a reménységünk.

Fábián Tibor

Meghívó - Csémy Lajos Emlékkonferencia

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház közösen egyházunk Kulturális és Közművelődési Központjával, a Selye János Egyetem Református Teológiai Karával, a Calvin J. Teológiai Akadémiával s együttműködésben a Csehtestvér Evangélikus Egyházzal, valamint a Károly Egyetem Evangélikus Teológiai Karával emlékkonferencián emlékezik Csémy Lajos, református Lelkipásztor, teológiai tanár életére és szolgálatára, melynek helyszíne és időpontja: **Prága - 2023. június 27. - kedd - 9.00 óra a Csehtestvér Evangélikus Egyház előadóterme Jungmann utca 9. - 1. emelet.**

TERVEZETT PROGRAM:

- 9.00 Érkezés, regisztráció
9.00 - 10.30 **Áhítat** - Géresi Róbert, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöke
Köszöntések - Édes Árpád alistáli lelkipásztor
Csémy Lajos élete és munkássága
Szubjektív visszatekintés édesapánk életére és munkásságára - Csémy László
10.30 - 11.40 **Magyar református teológusok a II. világháború után Prágában** - Csoma László deregyői lelkipásztor, a Lelkészegyesület elnöke

Cseh-magyar történeti kapcsolatok református szemszögből - doc. ThDr. Lévai Attila, PhD., a SJE RTK dékánhelyettese
11.40 - 12.00 Kávészünet
12.00 - 13.30 **A Csehtestvér Evangélikus Egyház köszöntése**
A Károly Egyetem Evangélikus Teológiai Karának köszöntése - doc. Jan Roskovec, PhD., a KE ETK dékánja
Hogyan látom a kálvinistákat - prof. ThDr. Jan Štefan, a KE ETK Rendszeres Teológiai Tanszékének vezetője

Reformátusok Prágában a kommunizmus évtizedeiben
- Peter Morée Dr., a KE ETK Egyháztörténeti Tanszékének adjunktusa
13.30 - Zárszó, állófogadás

A konferencián való részvétel előzetes regisztrációhoz kötött!

Tisztelettel kérjük, hogy részvételi szándékát legkésőbb 2023. május 31. [szerda] napjáig a linken található űrlap kitöltésével szíveskedjen jelezni.

<https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSes1ftwXzY4qQ9y2ocEqMQd508pFm1uTaksbD7JSpTluYmDOQ/viewform>

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Az ország feléled, ha a nép otthon van

Eltelt 75 év és Izrael lakossága elérte a 10 milliós lélekszámot. Ez a szám az állam fennállásának 100. évfordulójára 17 millióra növekedhet. A kis Izrael egyedülálló jelenség a 21. század országai között. Az ország rendkívül sűrűn lakott, és magas a születések száma, ami a harmadik világban jellemző. Viszont, ellentétben ezekkel az országokkal, a gazdaság és a fogyasztás színvonala az ipari országokra jellemző. Az 1948-as újraalapítástól a lakosság száma nem egész hét évtized alatt megtízszereződött. Már a bibliai időkben is sűrűn lakott volt az ország, és nemzetiségileg nagyon vegyes volt az itt élő lakosság. Ráadásul a zsidóság többsége pénzügyi és gazdasági okokból a határokon kívül élt.

Az államalapítás évében, 1948-ban 650.000 éltek az országban, majd 1988-ban már 4,5 millióan. A természetes növekedés mellett a bevándorlás volt fontos tényező. A népesség kutatók katasztrófától tartanak abban az esetben, ha 25 év múlva a lélekszám eléri az előre jelzett számot. Ezzel a növekedéssel lépést kellene tartania a közlekedés fejlesztésnek is. Az izraeli statisztikai hivatal úgy ítéli meg, hogy a lakosság lélekszáma 2030-ra 11,1 milliót, 2010-re 13,2 milliót, s 2048-ra a 15,2 milliót is elérheti. Az OECD szerint Izrael a fiatalok állama, mivel a 14 éves, vagy attól fiatalabbak számaránya 28,1 százalék, míg a szervezet többi tagállamának átlaga 18 százalék. Az éves lakosságnövekedés 2 százalék, s ez több mint háromszoros a többi tagállam 0,6 százalékos átlagának. Az ipari államok közül itt a legmagasabb a születések számaránya, átlagosan 3,1 gyerek születik egy családban. Ez azt is jelent, hogy az ország a leg-sűrűbben lakott országok közé tartozik, egy négyzetkilométerre 395 lakos jut. Ez Németországban 231, Svájcban 203, USA 33, Hollandia 412. Valójában az ország

Franciaországból érkezett zsidó bevándorlók ünneplik az új Tóra tekercset

még sűrűbben lakott, hisz területének 60 százaléka sivatag. Ha a 2048-as évben a népesség elosztása a maihoz hasonló lesz, a lélekszám eléri a 13 milliót, akkor a függetlenség ünnepén a Tel Aviv és Jeruzsálem közötti autópályán óráig tartó dugó lesz. Az ország vezetésének előbb lépni kell annak érdekében, hogy a lakosság ne a két nagyváros körüli területeken összpontosuljon. Arra lenne szükség, hogy északon, Galileában mintegy 4,5 millió, az ország középső részén 9 millió és délen, a Negev sivatagban 3,5 millió ember éljen. A nagy népsűrűség miatt sokan kivándoroltak a területéről már az ókorban is. Annak ellenére, hogy a zsidóság gyökerei az ígért földjén vannak, mindig az rendkívül vándorló nép volt. A zsidó diaszpórák nemegyszer gazdag, nagyhatalmú közösségek voltak. Történelmének 90 százalékában az egész népesség szétszórva élt más népek között. Tanulságos, hogy amíg idegen népek lakták ezt a területet, a népesség száma lecsökkent, s hatalmas területek lettek terméketlenek. Mihelyst az ígért földjének jogos tulajdonosai

tértek vissza, a föld ismét gyümölcsöző terület lett, növekvő népességgel. Isten ezt a területet a választott népnek adta lakóhelyül. A zsidóság körében mindig jelen voltak a belső feszültségek, ahogy arról a Biblia is tudósít, s jelen van ma is az ortodox zsidók, és a szekuláris zsidóság között.

De Isten kegyelmes, s a ma Izraelben élő zsidóságnak vigyázni kell, el ne térjen ettől a kegyelemtől, hogy először történelme folyamán függetlenségének 100. évfordulóján is itt élhessen.

A zsidóság százezret meghaladó száma a különböző országokban:

USA	5,7 millió
Franciaország	453.000
Kanada	391.000
Nagy Britannia	290.000
Argentina	180.000
Oroszország	172.000
Németország	116.000
Ausztria	113.000
(Magyarország)	47.000

**Aviel Schneider, Israel Heute
Fordította Csoma László**

Az „Erős vár a nyelv - Jakab István-díj”

elnevezéssel,
2015-ben létrejött alapítvány kuratóriuma meghirdeti
a 2022/2023-as évre vonatkozó felhívását,
melyre a komáromi Selye János Egyetem Református Teológiai Karának
teológus szakos, illetve a Sárospataki Református Teológiai Akadémia
teológus és lelkész szakos hallgatói jelentkezhetnek.

Az **alapítvány célja**, hogy évente „Erős vár a nyelv” felirattal **éremmel** és **díjban** részesítse azokat a teológus (ill. lelkész) szakos hallgatókat, akik önálló **prédikációírásban** és a magyar nyelv tiszta, szabatos és stílusos **használatában** kiemelkedően teljesítenek.

Az **érme** Jakab István nyelvész emlékét idézi, aki élete munkásságával segítette anyanyelvünk tisztaságának megőrzését és helyes használatával magyarságtudatunk erősítését, és a **nagyobb nyilvánosság előtt megszólalók** (pedagógusok, **lelkészek**, újságírók, stb.) közérthető, választékosabb, egyedi nyelvhasználatának kialakítását.

A díjazottak eredményességéről az alapítvány kuratóriuma dönt.

I. díj - 250 EUR;
II. díj - 150 EUR;
III. díj - 100 EUR.

A pályázatra írott - **minimum 4 A4-es oldalas** - szöveg leadásának határideje **2023 július 31.** A beérkezett pályamunkákat augusztus közepéig bírálja el a szakértői bizottság.

A díjak az intézményi diplomaosztó ünnepségek keretében kerülnek átadásra.

Komárom - Sárospatak, 2023 április

Az alapítvány kuratóriuma

A Kárpát-medence reformátussága

Újraválasztották a Horvátországi Református Keresztyén Kálvini Egyház elnökségét

A tisztújító zsinati ülést április 8-án tartották a bellyei református templomban, ahol a Magyarországi Református Egyházat Ódor Balázs, a Zsinati Hivatal Kárpát-medencei és Külügyi Osztályának vezetője képviselte.

A tanácskozáson huszonhét igen szavazattal és egy tartózkodással – öt igazoltan hiányzó tag távollétében – a következő személyeket választották meg egy újabb hatéves ciklusra:

- püspök: Szenn Péter,
- főgondnok: Kel József,
- zsinati jegyző: Hájek János,
- főgondnokhelyettes: Gamos Igor,
- missziói előadó: Turšić Darko,
- számvető: Déra Kornélia,
- a baranyai gyülekezetek világi képviselője: Bíró Ferenc,
- a szlavóniai gyülekezetek világi képviselője: Káposzta János.

A Horvátországi Református Keresz-

tyén Kálvini Egyház Zsinatának harminchárom tagja van. Hivatalból tagjai a Zsinati Tanács képviselői, a lekipásztorok, valamint minden gyülekezet egy-egy küldötte.

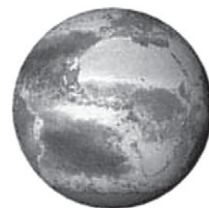
A Generális Konvent küldöttjeként Kolumbán Vilmos József teológiai tanár, az Erdélyi Református Egyházkerület püspökhelyettese végezte az igehirdetés szolgálatát, valamint Ódor Balázs, a Magyarországi Református Egyház Zsinati Hivatala Kárpát-medencei és Külügyi Osztályának vezetője vett részt az ülésen. Jelen volt továbbá több horvátországi protestáns egyház képviselője is.

reformatus.hu

Szenn Péter, a Horvátországi Református Keresztyén Kálvini Egyház újraválasztott püspöke

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

A világűr felfedezése közelebb vihet minket Istenhez?

A Nemzeti Repülési és Űrhajózási Hivatal (NASA) asztronautája arra kéri a keresztyéneket, imádkozzanak a Holdra induló küldetésükért. Az Artemis-2 programban résztvevő Victor Glover hívó keresztyénként fontosnak tartja, hogy az emberek imával is támogassák útjukat, amelyre feltehetően 2024 novemberében kerül majd sor.

Fél évszázada nem látott küldetés küszöbén állunk, 1972 óta (Apollo-17) az Orion lesz az első személyzettel rendelkező űrhajó, amely túllépi az alacsony Föld körüli pályát. A végső cél, hogy a következő években újra ember léphessen a Holdra. A landolásig vezető út azonban hosszú, az Artemis-program első lépéseként (Artemis-1) az Orion űrkapszula magányosan, négy bábuval a gyomrában keringett a Hold körül. Ehhez képest az Artemis-2 küldetés során már négy asztronauta utazik majd az űrhajó fedélzetén. Nem sokkal több, mint tíz napig tart majd a küldetés, és egy ponton a legénység veszi majd át a vezérlést az automata rendszertől – számolt be a Rakéta.hu.

A Floridából történő indítást követően az űreszköz először magas Föld körüli pályára áll, majd második lépésként az asztronauták az Oriont kézi vezérléssel lecsatlatkoztatják a hordozórakétáról. Ezt követően megkerülik a Földet, majd a hajtóművek segítségével elhagyják a bolygónk körüli elliptikus pályát. A Holdra azonban nem szállnak le, csupán megközelítik azt, a NASA leírása szerint 7400 kilométerre lesznek az égitest felszínétől. A küldetés utolsó szakaszában a Föld légterébe való belépés előtt a szervizmodul lecsatlakozik az Orionról, amely óriási sebességgel közelíti meg a földfelszínt. Eközben a forráságtól egy hőpajzs védi, ennek a teherbírását tesztelték le egyébként az Artemis-1 küldetése során.

Április elején dőlt el, hogy Gregory Reid Wiseman parancsnok, Victor Glover pilóta, Jeremy Hansen és Christina Koch küldetésspecialista lesz az Orion legénysége az Artemis-2-programban. A negyvenhat éves Glover a haditengerészet századosa, aki pilótaként huszonnégy harctéri bevetésen vett részt az iraki háborúban, mielőtt tesztpilóta, majd a NASA űrhajosa, valamint a

Nemzetközi Űrállomás személyzetének tagja lett. Ezenfelül három diplomával rendelkezik, négy alkalommal tett már űrsétát, és nem mellesleg gyakorló keresztyén, Krisztus egyházának tagja. Néha még vasárnapi iskolában is tanít fiatalokat, amikor ideje engedi.

Glover a Christianity Todaynek elmondta, hogy a világűrben is Istenhez fordul. Szeretne a Teremtőre figyelni, előtte letenni a személyes céljait, vágyait, és őszintén kimondani: „jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is...” (Mt 6,10) – Tudom, hogy Isten használni akar minket a céljainak a megvalósítására – szögezte le Glover a lapnak. Azt is elárulta, hogy úrvacsorai poharakat és a Bibliát is elvitte magával első űrutazására még 2020-ban. Az Artemis-2 csapatának sajtónyilvános bemutatásakor pedig Istenről sem felejtett el megemlékezni beszédében. Kifejtette, hogy szándékosan emelte ki Istent a megszólalása legelején és a végén is, hiszen azt akarja, hogy az életét is a Mindenható keretezze.

Amennyiben küldetésük sikerrel jár, az Artemis-2-t követni fogja az Artemis-3, amelynek célja már a holdraszállás, illetve egy „tábor kialakítása” lesz. A tervek szerint ezt követően több alkalommal küldenének még asztronautákat a Holdra, hogy kialakítsák az infrastruktúrát, amely a távolabbi jövőben esetleg a Mars Holdról történő meghódításának kiindulópontját képezhetné. Glover úgy képzeli mindezt, mint a váltófutást: generációk adnák egymásnak a stafétabotot, és így jutna az emberiség egyre mélyebbre a világűrben – fejtette ki a sajtótájékoztatón.

Az Artemis-2 leginkább az Apollo-8 misszióval állítható párhuzamba. Ekkor került meg a Holdat Frank Borman, James Lovell és William Anders, ezzel bizonyították, hogy minden eszköz rendelkezésre áll ahhoz, hogy leszálljanak az égitest felszínére is, emellett csodálatos fotókat készítettek a Földről, amelyek a mai napig ismertek világszerte.

1968 karácsonyának estéjén, az emberiség történelme során először kerültek meg a Holdat. Az Apollo-8 űrhajósai, kihasználva a pillanatot, felolvasták Mózes első könyvé-

nek első tíz versét, a teremtés történetét. Akkor ez volt minden idők legnézettebb televíziós adása.

Az Artemis-2 feladata egy űrkutatással foglalkozó szakújságíró szerint az, hogy kipróbáljanak egy új szállítási módszert, majd hazatérésükkel bizonyítsák annak hatékonyságát. Ez persze azzal jár, hogy olyan felszereléssel és eszközökkel kell megtenniük az utat, amelyeket emberekkel még nem teszteltek a világűrben. Glover feladata pilótaként az lesz, hogy kipróbálja, mennyire lehet az Orion űrkapszulát kézi vezérléssel irányítani.

Amikor legutóbb az űrben járt, úgy érezte, közelebb került Istenhez. Nem azért, mert az ég fölé repült, hanem azért, amit Jakab levelében olvashatunk: „Közeledjete Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.” (Jak 4,8) – Amikor kiszolgáltatód magadat Istennek, aláveteled az akaratod neki, akkor jön közel hozzád – mondta Glover. Beszámolt arról is, hogy milyen erővel hatott rá, amikor az űrben tanulmányozta a Bibliát, amint a Nemzetközi Űrállomáson visszavonult a kabinjába. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4,13) – olvasta. A felesége megkérdezte tőle az első űrsétája előtt, hogy ideges-e. Azt válaszolta neki, hogy nem, mert valóban minden tőle telhetőt megtett azért, hogy felkészüljön, imádkozott és Bibliát is olvasott. Reméli, hogy az Artemis-2 alatt is vele lehet a Bibliája, de még nem tudja, hogy ez megoldható-e, mindezenesetre a tabletjén is megvan a Szentírás arra az esetre, ha a papíros verzió súlya nem felelne meg az előírásoknak, bár bevallása szerint könyv formájában szívesebben olvassa Isten Igéjét. Természetesen félelem is van benne – árulta el –, hiszen ez lesz az Orion első valódi útja. Mindenképpen imádkozni fog az indulás pillanatában is, és reméli, hogy a Földről figyelő keresztyének is így tesznek majd. – Imádkozzatok a legénységért. Imádkozzatok a műszerekért. Imádkozzatok a csapatért, akik a világ minden részéről támogatják ezt a küldetést. A legnehezebb pedig nem is nekünk lesz, hanem a családjainknak. Ha értük is tudnátok imádkozni, az csodálatos lenne – nyilatkozta a keresztyén portálnak.

Pap Lázár/www.reformatus.hu

Pál munkatársai: Timótheus

Pál apostol leveleiben, főleg idősebb korában, időről időre feltűnik Timótheus neve. Gyakran szeretettel, féltő gonddal ír róla, mint fiatal munkatársáról, akiben egyértelműen a következő nemzedék olyan egyéniségét látja, aki tovább viszi Pál lelki örökségét. Szeretét hangsúlyozza, amikor ezt írja az első, neki címzett levélben: „*az én igaz fiamnak*” (1Tim 1:2) Pál, mint bölcs vezető, tisztában volt ereje és ideje végségével, s nem kapaszkodott saját szolgálatának dicsőségébe, hanem előrelátó módon, gyülekezeti és missziói szolgálatra készítette elő az ifjakat. Tudásának és hitének legjavát adta át Timótheusnak, és saját ballépéseiből okulva, a neki írt levelekben különös figyelmet fordít arra, hogy az elkerülhető hibákra figyelmeztesse fiatal szolgatársát. A korinthusiaknak írt levelében „*szeretett és hű*” fiának nevezi őt (1Kor 4:17)

Timótheus Lisztrából vagy Derbéből származott, zsidó anyától (Eunike) és görög apától született, és neveltetése során hatással volt rá nagyanyja (Lóisz) nevelése is. Korán, tizenéves korában, anyja és nagyanyja által már bekapcsolódott a keresztyén szolgálatba, s nem sokkal később felfigyelt rá Pál apostol is. Pál lisztrai látogatása idején (Kr.u. 46-48 körül) meggyógyított egy születésétől fogva sánta lábú embert, ezáltal sokan elfogadták a tanítását, s keresztkedtek meg. Pál erről így tesz említést: „*Eszembe jutván a benned levő, képmutatás nélkül való hit, amely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is.*” (2Tim 1:5) Későbbi látogatásakor Timótheus már aktív tagja volt a gyülekezetnek, és a Szentírás ismeretében is jártas volt, amelyre Pál különösen büszke volt: „*... gyermekeségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcssé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által.*” (2Tim 3:15) Egy olyan fiatal emberről van szó tehát, aki nemcsak

egy szép prédikáción vagy látványos csodátétel által fellelkesült, hirtelen felindulásból lett keresztyén, hanem a Szentírásban rejlő próféciák és igazságok által tudatosan választotta a Krisztus-hitet. Ez tette őt megbízható szolgatárssá, akit nem tántorítottak el a különböző akadályok és a szolgálata során felmerülő nehézségek, mivel őt nem egy élmény kötötte Krisztushoz, hanem mélységes meggyőződés és megértés az Istentől kapott igazság által.

Pál apostol ezért kedvelte és bízott benne, majd amikor ő maga akadályoztatva volt a missziói szolgálatban, egyre többször fordult elő, hogy leveleit Timótheussal küldte el több gyülekezetbe is, sőt, a levele-

iben a gyülekezeti tagok lelkére köti példaul: „*Hogyha pedig megérkezik Timótheus, meglásátok, hogy bátoraságos maradása legyen nálatok; mert az Úrnak dolgát cselekszi, mint én is.*” (1Kor 16:10)

Timótheus Kr.u. 52-ben csatlakozott Pálhoz és Szilászhoz Macedóniába tartó, missziói útjukra, később pedig némi szolgálati időt Szilásszal töltött Béreában és Thesszalonikában is, mielőtt ismét találkozott Pállal Korinthusban. Pál mellett volt Kr. u. 56-57 telén, amikor az apostol a római keresztyéneknek írta s küldte levelét. Kr.u. 58-ban elindult, hogy Tróászban várja meg Pál érkezését (ez az utolsó alkalom, amikor az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv említi őt). A későbbi levelekből tudjuk meg,

hogy Pál végül az efézusi gyülekezet vezetésével bízta meg, s a Timótheusnak intézett két levelében a gyülekezeti szolgálat, rend és fegyelem részleteiről tájékoztatta. Az idős Pál saját fiaként szerette őt, a filippi-beli keresztyéneknek ezt írta róla: „*Reményelem pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust rövid nap elküldöm tihozzátok, hogy én is megviduljak, megértvén a ti dolgaitokat. Mert nincsen velem senki hozzá hasonló indulatú, aki igazán szívén viselné dolgaitokat. Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét. Az ő kipróbált voltát pedig ismeritek, hogy miképpen atyjával a gyermek, együtt szolgált velem az evangéliom ügyében*” (Filippi 2:19-22).

Timótheus legalább egyszer börtönbe is került hite miatt, amelyről Zsidókhoz írt levél említést is tesz: „*Legyen tudotokra, hogy a mi atyánkfia Timótheus kiszabadult...*” (Zsid 13:23).

Szolgálata során megtartotta a páli intést, hogy hirdesse az Igét alkalmas, akár alkalmatlan időben is, valamint: „*Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.*” (1Tim 4:12)

Úgy tudjuk, a Biblián kívüli, ún. apokrif iratok egyike szerint, Timótheus magas kort ért meg, 80 éves korában hunyt el, Kr.u. 97 körül. A legenda szerint pogányok verték és kövezték halálra, amikor Krisztusról szóló ígéhirdetéssel akart megállítani egy Diana istennőnek szentelt felvonulást. Földi maradványait a 4. században Konstantinápolyba (mai Isztambul) szállították, majd a 13. században, egy keresztes hadjáratból hazatérő gróf elvittette az olasz Termoli városban épült katedrálisba. Később szinte teljesen megfeledkeztek róla, és sírját egy 1945-ben végzett ásatás során fedezték fel újra.

Györky Szilvia

A Református Újság színesben történő megjelenését a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Kulturális és Közművelődési Központjának közreműködésével Magyarország Kormánya támogatta. Azonosítószám: BGA/4377/2022

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás • Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő, IČO/reg.szám: 31256732 • Nyilvántartási szám: EV 5612/18, ISSN: 2585-8491

Megjelenik havonta. Kereskedelmi forgalomba nem hozható. • Terjeszti a Deregnő-i Református Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség: főszerkesztő: Csoma László, szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia, Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók: Fábián Tibor, Szenn Péter

Szerkesztőség címe: 076 74 Drahňov-Deregnő 216, Tel.: 056/63 953 96, Mobil: 0908 035 094, E-mail: ladislavcsoma@gmail.com vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomda: Marián Györky - MS PRINT